

som det er vedtaget ved anden Behandling. Jeg veed ikke rettere, end at Justitsministeren gjentagne Gange har betegnet, at, hvad det her kommer ham an paa, kun er Spørgsmaal om Indførelsen i Lovtidenden. Er dette rigtigt — og jeg tror ikke, at jeg tager fejl i saa Henseende — saa seer jeg, som sagt, ikke, at der kan være nogen Betænkelighed ved at stemme for hans Forslag under Nr. 1 og 2.

Brock: Jeg anseer vel ikke det her omvirkede Spørgsmaal for at være overmaade vigtigt, men jeg tror dog at burde gjøre opmærksom paa, at den Affattelse, som Lovforslagets § 3 fik ved forrige Behandling, netop stræbte efter at udtrykke den Tanke, som allerede ved dets første Behandling syntes at gaae gjennem hele Thinget, nemlig, at Initiativet til Vedtægternes Udarbejdelse under alle Omstændigheder burde udgaae fra Justitsministeren, og Sagen sættes i Bevægelse fra hans Haand. Det er derfor vel nok muligt, at der, saaledes som § 3 er bleven affattet, ikke ligefrem vil være Noget til Hinder for, at Justitsministeren kan følge den Fremgangsmaade at anmode Amtmændene om at indsende Udkast til Vedtægterne og derefter atter at lade disse gaae tilbage til dem; men jeg tvivler rigtignok meget om, at man ved at læse § 3 vil faae ud, at dette er Meningen. Der siges i samme, at Vedtægten udfærdiges af Justitsministeren, efterat et Udkast til samme har været vedkommende Communalbestyrelse forelagt, og disse Ord synes dog ganske klart at antyde, at det er Justitsministeren, der sender Udkastet til vedkommende Communalbestyrelse, at denne derefter afgiver sin Betænkning, og at Justitsministeren saa sætter sit Segl paa og udfærdiger Vedtægten. Efter den Maade, hvorpaa Justitsministerens Endringsforslag under Nr. 1 er affattet, maa det derimod antages, at man skal gaae ganske den modsatte Vej. Efter det udfærdiges Vedtægten nemlig af Amtmanden, og Justitsministeren har først derefter at tage sin Bestemmelse (Justitsministeren: Nei!) Ja, jeg beder om Forlædelse; der staaer i Forslaget: „i Overeensstemmelse med den af Justitsministeren dereftertagne Bestemmelse.“ Medens i Udvalgets Forslag Veien altsaa aaben-

bart synes at være antydet saaledes, at det bliver Justitsministeren, der udsender Udkastet, og som derefter modtager Betænkningen og saa stadfæster, saa synes Justitsministerens Affattelse — „synes“ er da et Udtryk, som jeg ialfald tør antage mig berettiget til at bruge — derimod at lade det være Amtmanden, der tager Initiativet, og som saa efter Forhandling med Communalbestyrelsen sender Sagen ind til Justitsministeriet. Den eneste Realitetserindring, som den ærede Justitsminister fremsatte imod Affattelsen af Lovforslagets § 3, som den foreligger fra 2den Behandling, var den, at Lovtidenden efter samme vilde blive noget overbebyrdet. Men det forekommer mig nu dog virkelig, da Bogtrykkerkunsten nu engang, som min ærede Sidemand (Krieger) foreleden yttrede, er bleven opfundet, og da man med ham maa sætte særdeles stor Priis paa denne Opfindelses Benyttelse i den administrative Verden, at det saa ikke kan siges at være nogen synderlig stor Ulykke, om Lovtidenden kommer til at optage samtlige Vedtægter, ja endog saa samtlige Vedtægter in extenso. At gjøre nogen Forskjel imellem, om det er store eller smaa Vedtægter for store eller smaa Kjøbstæder, forekommer det mig ikke, at der kan være Tale om. Jeg seer iøvrigt ikke, at der kan være Noget til Hinder for, naar Vedtægterne i alt Væsentligt ere fælles for flere Kjøbstæder, da at besjæftigjøre dem saaledes i Lovtidenden — hvilket vel endog ofte vil kunne skee samtidig —, at den ene optages in extenso, og at, forsaavidt de andre saa indeholde nogen Forandring fra den, det blot angives omtrent paa følgende Maade: Vedtægten for N. N. Kjøbstad er ganske ligegyldende med den i Lovtidendens Nr. det og det trykte, kun med nedenstaaende Forandring, hvorefter saa følger de paagjældende Paragrapher, der ere forskjellige. Jeg skjønner efter det Anførte ikke rettere, end at det vil være rigtigst for Dieblittet at blive staaende ved Affattelsen af § 3, saaledes som den nu foreligger.

Schmann: Det forekommer mig, at den næstsidste ærede Taler (Krieger) ved nærværende Leilighed gik noget udenfor den Linie, som han saa ofte med stor Virkning og Ret